

Naktis tamsi kaip plaukai seserų

kyla mėnuo liaunas ir lenktas kaip gulbės kaklas
o naktis tamsi kaip plaukai seserų

menu dvi seseris jų akys buvo
stirnaauksės jų galvos buvo

nuo utėlių plikai nuskustos jų
mažutėms rankoms per didelės

užraitotos paltų rankovės
o kasos švitėjo ant grindinio

kaip varnų plunksnos

buvom vaikai motinos kimšdavo varnas
mes sunkia širdimi girdydavom ligas šarkai

kokios nors motinos meilė tokia šventa
ji sulaisto alkstančiam duoną savo krauju

skaičiau medžio dulkes skaičiau
kaip vaikų kūnai akmenėja tartum

būtų pririję titnagų ir ametistų
skaičiau kad Černobylio vaikai nesišypso

jų mokytoja sako mūsų vaikai
nežaidžia ir nesijuokia

mūsų kygos dega bet nešildo

šarkos ir varnos būriuojasi
vaikų skausmo degutu apsunkusios ir tamsios

kaip naktis tamsi
tamsi kaip plaukai seserų

Birželio trėmimai, 1941

tereikėjo pridėti kirvį tau prie šaknų ir pamiršai,
kad esi išsikėtojusi, vešli obelis.

pamiršai gervuogėm tvorą išpintą,
šiltą vaiko šypsenos pieną.

tavo krakmolyta, balta skarutė sumuro kaip žemė.
tave vežė į rytus, rytus, o tavo vyro vardas

iškrito iš gyvulinio vagono, virto kvarcu
bevardės upės dugne. mirtis moterimis ėjo

kertančiom mišką sniego šviesoj, motinomis,
basomis čiūženančiom spindžiu speigo vilkdalgiu,

kurių vaikai šarkomis virto,
virto tylą suvyniota šilko drobulėsna.

galėjai sakyti, *galėčiau pabėgt*, bet miškas žėrėjo
nuo kaulų. dienos įsirašė kaulų dienoraštin.

kaulas tavojo kūno tamsybę pažįsta,
paskui pažįsta tamsybę žemės. kiekvieną dieną pavandenijusios duonos,

sidabriško vėjo plonam senam megztiny,
medžių virstančių, virstančių, dangaus degančio

blyškia liepsna. dangus, vienintelės durys.
saulei dalant pusiau savo obuolius, paukščiai

tebeįšaldavo ežerus. tu mitai jų dvaselėm.
kiekvieną dieną kas nors pavadindavo žemę gera,

ir tu pakartodavai, pamiršusi
savo kalbą.

Šiapus

„Skaudžiausia būtis – atminti ateitį.”
Soren Kierkegaard

mano negimusio vaiko pirštai – takažolės žiedai

jie irgi turi balsą: žmonių kalbą mėgdžiojančio lyrauodegio balsą
ir čepsinčią elgetos burną

18

kuri prasivėrė ir užsivėrė
be garso
Tammsaarės parke

ir akis: krentančius kikilius
jie irgi įrašyti plunksnų archeologijon

ir kūną: šventosios paveikslas ant svetimos palangės
kurią visuomet praeinu
Magazinų gatvėje

nedrįsdama stabtelėti nedrįsdama prisiminti

savo negimusių vaikų blakstienų šifono

vaike tu nedygsti – nei kūne nei burnoje nei kamiene
tai tamsi grybiena rangos man po žieve

vaike tavęs niekad pelkėje neskandins
bet tavo šešėlis mano kraujyje teka

tu tikriausiai alyvos šaka

kurią parsinešiau guolin
su kuria vėlią valandą kalbėjaisi –

kuri kitą rytą nuvyto
ant mėlynos pagalvės

o kambarys buvo blausus
kaip rankomis supiltas kapas